

GLASNYT

Udgivet af Glashistorisk Selskab Aalborg * 1976

Nummer 39.

november 2005

19 årgang

5 Böhmsche Fußbecher, grünes Pressglas, Facettenschliff imitierend,
1. Hälfte 20. Jh., Höhe 7-10 cm

7 Toilettenset 7-

Indhold.

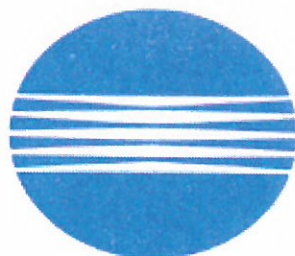
- Side. 3-5 Referat: 10.08.05 URANGLAS Foredrag af Ulrich E. J. Dolinger.
- Side. 6-7 Loppemarkeder i Berlin. Artikel ved Irene Kristensen.
- Side. 8-11 Referat: 12.10.05 Sort fods Glas og Perler fra Indien. Foredrag af Jan Kock.
- Side. 12-13 Om at samle og sprede. Tanker i et auktionslokale. Artikel ved I. Kristensen.
- Side. 14 En forsættelse af tanker i et auktionslokale. P.S.
- Side. 15-20 Referat: 09.11.05 KLUBAFTEN

GLASNYTs redaktion adresse:
Glashistorisk Selskab Aalborg*1976
Postboks 543, 9100 Aalborg.

Ansvarlig redaktion:
Poul Schjelder, TLF / FAX. 98 38 12 26
E-mail : schjelder@tv.dk
Irene M. Kristensen. TLF: 86 27 22 96
Bente Hansen. TLF: 98 38 33 54

Tryk : Schjelder / KONICA MINOLTA digital kopiprinter

KONICA MINOLTA

Konica Minolta Business Solutions Denmark a/s
Marathonvej 1, 9230 Svenstrup
Tlf : 72 21 21 21 FAX : 72 21 27 02

Referat af møde 10. august 2005.

Foredrag af Ulrich E. J. Dollinger fra München: **URANGLAS.**

Denne kyndige forsker og storsamler har specialiseret sig glas og keramikglasurer, som er farvede ved hjælp af uranforbindelser, og har netop været med til at udgive en bog om emnet. Ved hjælp af et stort antal lysbilleder og overheads, som blev kommenteret på et glimrende dansk, fik vi et spændende overblik over omfanget af og variationen i anvendelsen af uran ved glasfremstilling.

Grundstoffet uran blev opdaget i mineralet begblende fra Joachimsthal i 1789 af M. H. Klaproth, der var apoteker i Dresden, og fik navn efter solsystemets 7. planet, Uranus, der var fundet få år forinden. Begblende er, som navnet antyder en sort, evt. lidt grønlig bjergart, hvis væsentlige bestanddel er urandioxid, UO_2 . Uran er nr. 92 i det periodiske system. Som rent grundstof blev det dog først isoleret i 1841, og i 1896 opdagede den franske fysiker A. H. Becquerel dets radioaktive egenskaber.

Det er lidt uklart, hvornår de første uranglas blev fremstillet, men man ved, at Joseph Riedel i Böhmen i 1830-erne eksperimenterede med mange slags farvet glas, herunder glas tilsat urandioxid, som gav en lysende grøn farve, der kunne minde om smaragder. Det ældste glas, vi fik forevist, var et typisk böhmisk bæger fra ca. 1840. Det skal bemærkes, at ved et relativt højt uranindhold bliver farven mere gul, end hvis der er tilsæt mindre mængder. Det specielle ved glas farvet med uran er, at de fluoriserer i ultraviolet lys, hvilket vi fik demonstreret på de af medlemmerne medbragte glas, og vi så det også på lysbillederne, hvor hver genstand var fotograferet både i almindelig og i ultraviolet belysning.

Som med andre nyskabelser forsøgte man i starten at holde opskriften hemmelig, men som sædvanlig lykkedes det ikke. Man har også fundet begblende og andre uranminerale mange steder udenfor Böhmen, og den flotte farve blev snart populær i de fleste glasproducerende lande, ikke mindst til presseglas.

Vi så et bredt udvalg af vaser, skåle, apotekerglas, drikkeglas, saltkar, sukkerflødesæt, prydenstande m.m. i alle mulige udformninger. En meget flot slebet brunlig skål fra Moser ved Karlsbad (ca. 1920) er et eksempel på, at man ofte har anvendt uran i forbindelse med en anden farve for at give denne en særlig glans. Et yndigt presset sæt fra Amerika bestående af fad, flødekande, sukkerskål og bæger til teskeer var prydet med to papegøjer og nok tænkt som en kærlighedsgave. En lille skål med to ører viste sig at være noget så specielt som et cognac-testeglas.

Foto af de medbragte uranglas som var til beskuelse.

Vi så flere eksempler på benglas, altså opalglas fremstillet ved tilsætning af benmel, hvor et lille tilskud af uran giver en eftertragtet imitation af elfenben. Det har bl.a. været brugt til perlekæder, men vi fik også at vide, at man tidligere brugte at tilsætte lidt uran til tandproteser! Det flotte og dyre presseglas fra George Davidson i England med den karakteristiske opale rand var naturligvis også repræsenteret. Et andet eksempel på uigennemsigtigt glas er det såkaldte krysoprasglas, hvor en kombination af uran og nikkel giver en efterligning af halvædelstenen krysopras.

Efter en pause så vi først en række "gruppebilleder" taget i forbindelse med planlægningen af en udstilling i Bayern. Derefter gik Dollinger over til at tale om uran i glasurer, som allerede kom i anvendelse tidligt i 1800-tallet, f.eks. på krus påtrykt et motiv i sort med en teknik, der minder om kobberstik. Det er kun i glas, at man får de gulgrønne farver frem, mens uran i keramikglasurer fremkalder en farveskala fra orange over rødt og brunt til sort afhængigt af iltningens graden. Uran kan bl.a. optræde med oxidationstrin 4 (som i UO_2) og 6 (som i UO_3) og flere blandingsformer. Ved brændingen kommer de forskellige nuancer frem afhængigt af ilttilførslen. Som eksempel heraf sås en flot vase, der var rød udvendig og sort indeni. Ved tilsætning af uran kunne antallet af farver, der kunne fremstilles som underglasur øges betydeligt.

Men uran er jo som sagt radioaktivt. Er det da ikke vanvittig farligt? Nu består naturligt forekommende uran af flere isotoper, og den langt ovenvejende del er ^{238}U , som har en halveringstid på flere milliarder år, og kun ganske lidt af de noget livligere isotoper, d.v.s. det er meget lidt radioaktivt. Til glas anvendes en ren uranforbindelse, mens glasurer, som tilsættes begblende, kom til at indeholde en hel del af de henfaldsprodukter, bl. a. radium, som i tidens løb er opstået ved uranets

stråleaktivitet. Forskellen observeres tydeligt, når man måler med en geigertæller på hhv. den ret beskedne aktivitet fra et glas og den langt højsigere fra et stykke begblende eller et stykke ældre keramik, der er påført uranholdig glasur. Det sidste lyder højst betænkeligt. Det er indenfor de seneste år blevet forbudt at anvende uran til genstande, der benyttes til mad og drikke, ikke så meget på grund af radioaktiviteten, som fordi det på linie med andre tungmetaller som bly og kviksølv er giftigt. Men det skal dog ikke afholde os fra at bruge vore kønne gamle grønne hvidvinsglas til det, som de er beregnet til. Faren er vist yderst minimal. Og skulle man blive fristet af en flot ting hos en antikvitetshandler, kan man jo prøve at få prisen sat ned under henvisning til, at det er farligt.

Det var en utrolig spændende aften, og vi er utroligt taknemmelige for, at Ulrich Dollinger lod os få et indblik i denne gulgrønne lysende verden af skønne ting.

IK

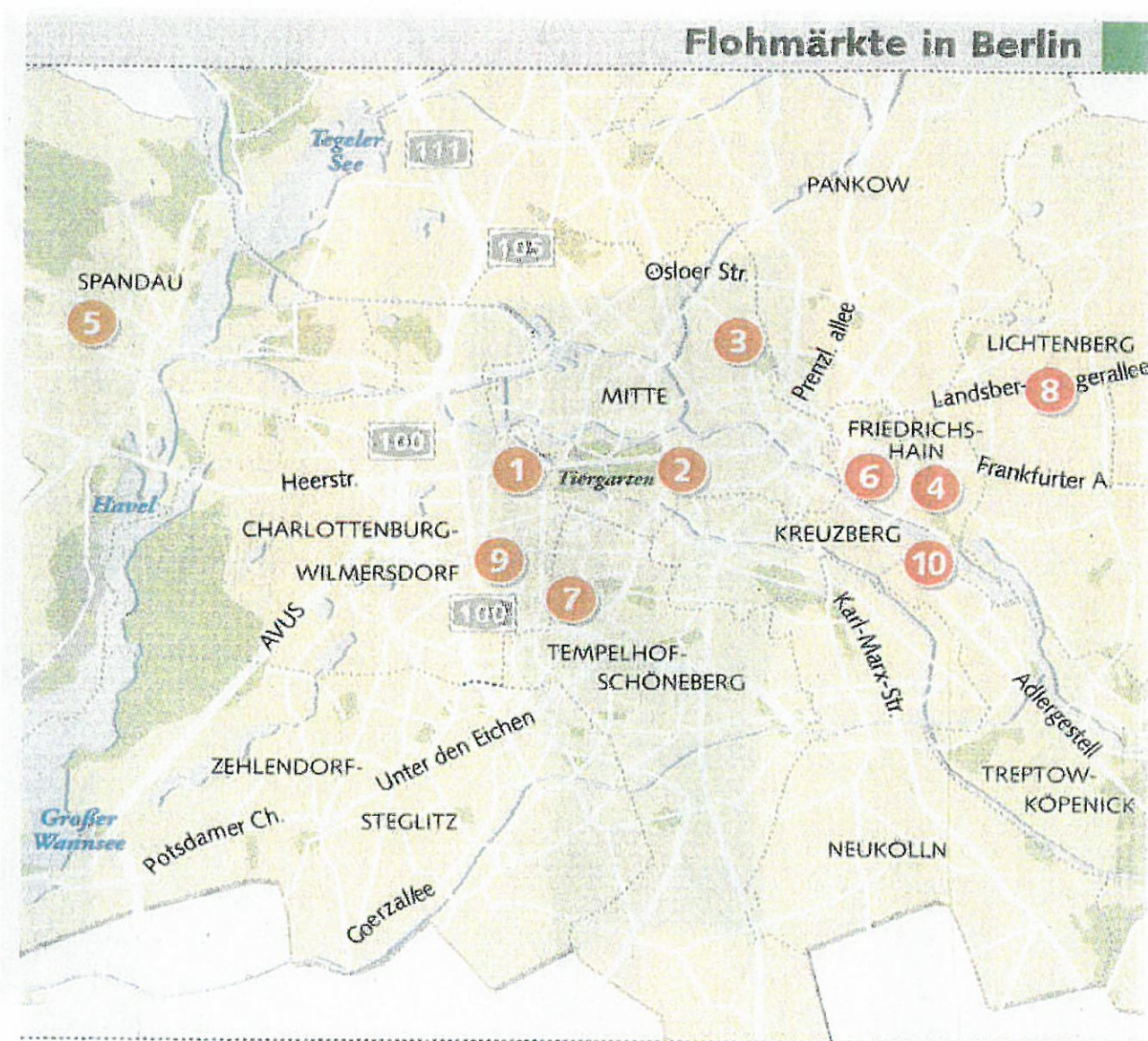
Foto: ErlingVadgaard

Henning von Philipsborn und Rudolf Geipel .
mit Beitragen von
Ulrich Dollinger, Gunther Just und Clifford Klinger
Schriftenreihe des Bergbau- und Industriemuseums Ostbayern
Band 46 - 2005
ISBN 3-925690-55-7

LOPPEMARKDER I BERLIN

Det er måske lidt sent på året, hvis man planlægger en tur til Tysklands hovedstad med henblik på at besøge nogle af byens mange loppemarkeder, men der kommer jo en sommer igen, og en liste over de vigtigste kan være nyttig. Nedenstående er fundet i Berliner Morgenpost den 30. september 2005 og skulle være rimelig aktuel.

1. Ernst Reuter Platz for enden af Strasse des 17. Juni. Ca. 350 stande. Lø - sø kl. 11-17. Mest professionelle handlende.
2. Potsdammer Platz i retning mod Reichpietsch Ufer. Ca. 250 stande. Lø 8-15,

- sø 10-18. Mest professionelle.
3. Mauerpark v. Bernauer Strasse. Ca. 160 stande. Sø 9-18. Mest private.
 4. Boxhagener Platz. Sø 10-18. Mest private og kunstnere.
 5. Falkenseer Platz i Spandau. Sø 7-16. Mest private.
 6. Holzmarktstrasse. Fre 16-23, lø 13-23, sø 13-20. Blandet.
 7. Rathaus Schöneberg. Ca. 130 stande, Sø 8-16. Mest professionelle.
 8. Landsberger Allee. Ca. 100 stande. Sø. 8-16. Mest private.
 9. Fehrbelliner Platz. Ca. 60 stande. Lø - sø 10-16. Blandet.
 10. Arena an der Eickenstrasse. Delvis indendørs. Lø - sø 7-18. Blandet.

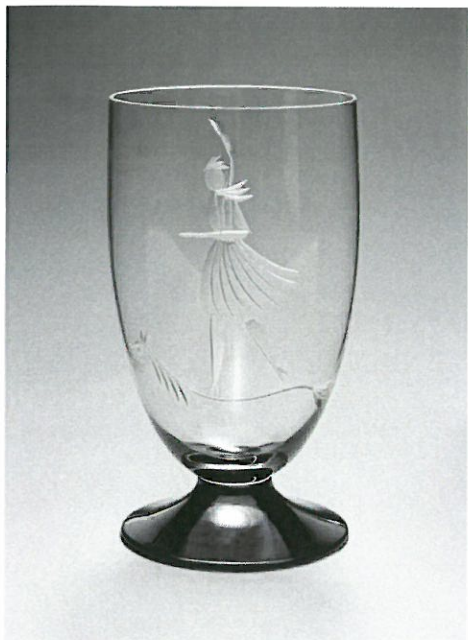
Mine egne erfaringer er begrænsede, idet jeg kun nåede at besøge de to første. Nr. 1 er meget stort, og der er noget for enhver smag og samlerinteresse, også glas. Prisniveauet er ikke just rørende. Nr. 2 var mindre end forventet, men måske skyldtes det, at det var sidst på sæsonen. Der var dog også her ting af interesse. Rundt om i byen finder man endvidere boder med kunsthåndværk af vekslende kvalitet, hvor der ind imellem kan findes brugte bøger, også om glas. Ved universitetet på Unter den Linden er der desuden et stort bogmarked i weekenden.

Berlin har mange museer, som er et besøg værd, men man må absolut ikke forsømme det nye Kunstgewerbemuseum i Kulturforum. Her findes en meget flot samling af glas fra flere århundreder. Venezianske glas er meget fint repræsenteret, og der er en udsøgt samling af de ægte guldrubinglas. På galleriet finder man en udstilling, der på fremragende vis illustrerer og beskriver fremstillingen af glas og de mange forskellige dekorationsteknikker.

IK

SORTE FØDDER OG RENE FINGRE

Referat af møde 12.10.05, hvor Jan Kock fortalte om 30-er-glas m.m.

Det første programpunkt var glas med sorte (og andre farvede) fødder, dette pudsige modefænomen, som dukkede op i 30-erne og holdt sig i mere end tyve år. Vi kender dem alle fra vore forældres og bedsteforældres skænke og bufféer og møder dem i stort tal på markeder og hos antikvitetshandlere. Men nogle af dem er åbenbart sjældnere og mere spændende end andre.

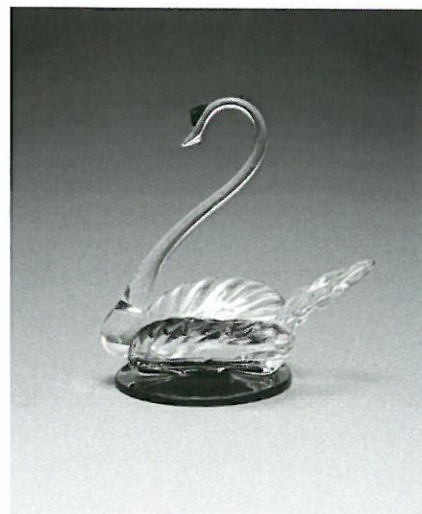
Perioden er Art Deco, Funkis, Bauhaus. Inspirationen kommer udefra, fra Tyskland og Sverige. Karakteristiske stiltræk er foruden de farvede fødder også nye sarte farver, lette fine slibninger og mærkelige stilke f.eks. af stablede kugler. Herhjemme bliver det først og fremmest Jacob E. Bang, som revolutionerer Holmegaards

sortiment med en række nye servicer, først Anemone, der følges op af en serie stel med slotsnavne (se nedenstående liste). Farven på fødder, karaffelpropper m.m. kan være røg- eller ravfarvet, grøn eller endog rød, men efterhånden bliver sort den foretrukne. Sort glas fås ved at tilsætte så meget mangan eller evt. kobolt til mængden, at gennemskinneligheden forsvinder. Bang var egentlig ikke alt for begejstret for denne modedille, men han havde et sikkert blik for, hvad der solgte godt, og han havde et eminent samarbejde med en af tidens dygtigste gravører, svenske Elving Runemalm, som Holmegaard havde lokket til sig.

Kastrup red naturligvis også med på bølgen og præsenterede en række servicer, betegnet med pigenavne eller blot et nummer (se listen). Karakteristiske er her på flere modeller nogle små strøblomster og et mønster af krydsende stregbundter.

Glassene kan bl.a. ses i katalogerne Kastrup 1934 og 1950 samt Holmegaard 1938 og 1950. Man finder mange glas, som ikke kan henføres til noget katalog, fordi de er importerede eller fremstillet specielt på bestilling fra grossister eller firmaer. Og samme glas optræder ofte med flere forskellige dekorationer. Man bemærker, at sortimentet er stærkt præget af tidens modedrikke: likør, cocktails og chabeso.

Jan havde medbragt et lille udvalg af glas, hvoraf især må fremhæves en cirkuserie med flot slebne linedanserinder, ryttersker m.m., og foredraget var ledsaget af en lang række lysbilleder med glas og katalogtegninger. Som en lille spøg udloddedes til slut et stykke fuskarbejde i form af en svane anbragt på en sort base.

Vigtigere glas og glasservicer med sorte, grønne, rav- eller røgfærvede fødder Fra Holmegaard og Kastrup

Holmegaard

Anemone, 1932-1939, røgfærvet fod og karaffelprop

Amalienborg, 1932-1942, røgfærvet og grøn fod og karaffelprop

Frederiksborg, 1933-39, røgfærvet fod og stilk

Dragsholm, 1934-1939, færvet fod, stilk og karaffelprop

Aalholm, 1934-1944, sort fod, stilk og karaffelprop

Egholm, 1934-1944, røgfærvet og grøn fod, stilk, hank og karaffelprop

Klintholm, 1935, sort og ravfærvet fod, stilk, hank og karaffelprop

Klukflaske, 1938, sort prop (Viol)

Karaffel 1938, sort fod, hank og prop

Taarnholm, 1939-1941, grøn og sort fod og stilk

Cragueleeglas, 1941, sort, grøn og eller ravfærvet fod, stilk, hank og karaffelprop og bowleknop

Ranke, 1950- beg. af 1960'eme, sort fod og stilk

Hørsholm, 1950

Kastrup

Slib. 2, katalog 1934, sort og ravfærvet fod, hank og knop

Birthe katalog 1934, mørk røgfærvet fod og stilk

Grethe katalog 1934, mørk røgfærvet fod

6107 og 6108, katalog 1934, sort fod og hank (Kande og glas)

6109 og 6110, katalog 1934, sort fod og, hank og prop (likørstel)

Lis, katalog 1950, sort og ravfærvet fod og hank

11.10.2005

Jan Kock

Efter pausen gik Jan over til at fortælle om sit arbejde med primitiv glasfremstilling. 2006 er udnævnt til renaissanceår, og i glassammenhæng betyder det, at der er en ny bog på vej om vore tidligste glasværker til afløsning af "Dansk Glas i Renaissancetid", eftersom megen ny viden er kommet til, og at der på Moesgaard vil blive bygget en kopi af en renaissanceglashytte til september næste år. Af kilder til emnet har man gamle skrifter og billeder, arkæologiske fund samt muligheden for at studere parallelproduktioner, d.v.s. primitive glasværker i andre dele af verden, hvor teknologien må formodes at være af samme art, som den vi benyttede i 15-1600-tallet. I forbindelse med dette studium har Jan rejst rundt i forskellige dele af Indien sammen med Torben Sode.

Man har undret sig over, hvorledes man i middelalder og renaissance fremstillede de små buede, blybelagte spejle, som ses på gamle tegninger, og som enhver forfængelig dame måtte eje. Det viser sig at man i Indien stadig benytter den gamle metode, idet glasmageren blæser en stor tyndvægget kugle, ca. 50 cm i diameter, hvorefter en medhjælper hælder smeltet bly ind i den, så det fordeles jævnt, hvorefter den afkøles og tålmodige damer med en almindelig saks sidder og klipper den ud i små runde skiver, der kan anvendes til dekoration på tøj, som vi kender det fra hippiemoden.

Perlefremstilling har været et vigtigt erhverv flere steder i Indien. Man kan dreje

perler eller man kan trække perler. Især det sidste er en fascinerende proces. Man starter med at anfange en meget stor klump glas, som man ruller til kegleform og trækker lang og tynd. Men en vigtig ting ved en perle er jo hullet, og derfor starter man med at stikke en jernstang hele vejen gennem både piben og glasklumpen.

Efterhånden som den trækkes tynd, skæres den så ud i stænger på ca. en meters længde, idet man hele tiden kontrollerer, om der stadig er hul, ved at sende røg igennem. Er hullet klappet sammen, er det bare ærgerligt, for så må man starte forfra. De mange kilometer tynde glasstænger deles nu i perler med en speciel kam, og nu må de skarpe kanter poleres. Det gøres ved at røre perlerne op med aske af kreaturmøg, stampe dem godt og til slut kaste dem op i luften, så asken blæser væk. Der kommer rigtig mange perler ud af den klump glas, og de kan være meget små, måske brøkdele af mm i diameter som de sorte, der sælges til pilgrimmene. Men de skal jo først trækkes på snor. Det foregår på den måde, at man gang på gang stikker

ned i bunken af perler på må og få, så der hænger nogen ved, og det er faktisk mere effektivt end at tage dem en ad gangen, selvom det stadig er tålmodighedsarbejde (jeg har selv prøvet).

Vi så en masse fotos fra de spændende processer, og vi glæder os til at se den film, der er under udarbejdelse. Vi så også nogle pragtfulde billeder fra en isoleret primitiv bjergstamme, hvor kvinderne har tradition for at klæde sig fra top til tå i hundredvis af farvestrålende perlekæder.

En stor tak til Jan for en dejlig oplevelse.

IK

Om at samle og sprede. Tanker i et auktionslokale.

Onsdag den 2. november 2005 blev Peder Munks store glassamling solgt på auktion hos Bruun-Rasmussen i Vejle, og det blev noget af en festforestilling. Vi var kørt hjemmefra i god tid for at nå et sidste øjeblikkets eftersyn og beundre Pedersholm med den smukke park, der glødede i alle efterårets farver. Glasvenner fra det ganske land mødte op og hilste på. Der er altid en egen spændt stemning forud for en sådan specialauktion. De 75 numre med skønsmæssigt små 1000 glas skulle sælge i løbet af en times tid, og det gik forrygende!

Auktionens første nummer var det berømte renaissance-saltkar bestående af en lille glasskål monteret i en sølvholder. Det er nok ikke født som saltkar, idet indsatsen minder mistænkeligt om den afknækkede fod af et drikkeglas. Den forbløffende vurdering på 20.000 holdt ikke helt, men det solgtes dog for 19.000. Og så gik det ellers stærkt. Så godt som alle numre lå over vurderingen, og rigtig mange fik den fordoblet eller endog 3- eller 4-doblet. Rekord var vistnok en samling med 30 blandede glas indeholdende flere af de gode gamle danske, herunder spidsglas med snoet stilk. Vurderingen var sat til 3.000, men hammerslaget løb op i 27.000, hvortil kommer det løse.

Ved et stort sidebord sad en hærs-kare af assistenter, der via telefoner og internet holdt kontakt med åbenbart velhavende mennesker i fjerne egne af landet eller måske i udlandet, så der blev hele tiden budt op, og de fleste af de tilstedeværende halvfattige og/eller nærige jyder fik ikke et ben til jorden. Den store efterspørgsel og det deraf følgende høje prisniveau har åbenbart noget at gøre med, at det er en berømt samling, der sælges ud, ligesom f.eks. møbler, der har tilhørt kongelige, går som varmt brød.

Vi der stadig husker Peder Munk og hans pragtfulde samling, der har været udstillet ved flere lejligheder, savnede flere ting, blandt de udbudte varer, så der har tilsyneladende været solgt noget fra på forhånd.

Peder Munk havde bygget sin samling op gennem en menneskealder på en tid, da glas ikke blev værdsat så højt som nu. Han var en meget vidende mand, der gerne øste ud af sin erfaring, når folk mødte op ved udstillinger for at få bedømt deres glas.

Det er på en måde en skam, at en stor privatsamling nu igen spredes for alle vinde, som det for nylig var tilfældet også med Harald Roesdahls samling. Men der er jo grænser for, hvor meget vore museer kan rumme, og det vigtigste er, at tingene kommer hen et sted, hvor de bevares og påskønnes i stedet for at ligge gemt bort i et skummelt magasin.

Der findes mange typer samlere. Der er de der helst køber på auktion og de bedre antikvitethandlere og føler, at de har en vis garanti for det de køber. Og der er de der elsker at rode i beskidte marskandiserbutikker og bagagerumsmarkeder og måske finde en skat blandt 99,9% ragelse. Det er ikke bare et økonomisk spørgsmål. Det lige så meget sporten ved det og det kick man får, når man graver en hidtil ukendt variant op af om man så må sige jomfruelig jord.

Vi er alle samlere, men vi er også alle dødelige, og vi bør nok gøre os nogen tanker om, hvad der skal ske med vore samlinger, når vi engang stiller træskoene. Der er jo ingen lommes i vor sidste dragt og ingen vitriner i vor sidste bolig. Arvingerne er måske ikke interesserede i glas, så man er nødt til at lade tingene vandre ud i fri handel igen, ved hjælp af auktioner eller på anden måde. Og det er sandelig også udmærket, at der bliver noget til fremtidens samlere. Det vigtigste er imidlertid, at den glashistoriske viden, som vi alle i større eller mindre grad bidrager til, bevares for eftertiden, og at der i meget lang tid fremover vil være folk, som synes at glas er et vanvittigt spændende emne.

IK

En fortsættelse af tanker i et auktionslokale; et renæssance saltkar til 19.000,- kr. Tja! Dette har fået mig til at endnu engang at kikke i bogen DANSK GLAS I RENÆSSANCETID 1550-1650 på side 107 hvor overnævnte "(saltkar)Skål af hvidtglas i fod af sølv" Fig.19.2, var vist og beskrevet sammen med en " skål af hvidtglas med omlagt rand" Fig. 19.1. Hvis man så slår op side 71 og ser på Fig. 9.1 "Tre fødder af stangenglas" jamen det er jo de omtalte skåle/saltkar eller er det? Det er ret nærliggende at antage at dette såkaldte "saltkar" er et godt og gedigent stykke genbrugsglas fra renæssancetiden; en fod fra et stangenglas er blevet anvendt som saltkar.

NB. Det skal lige med at jeg har haft ovennævnte genstand i hånden på et møde i 1989, hvor det blev påtalt, fra flere af de tilstedeværende personer, at dette var en omvendt fod der var anvendt som skål/saltkar.

P. Schjelder.

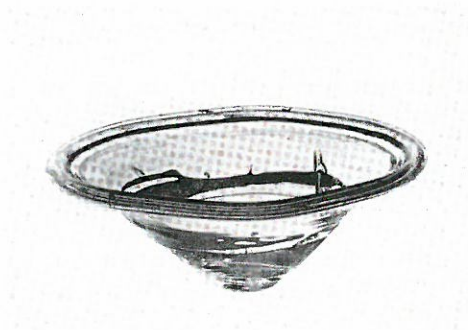

Fig. 19.1. Skål af hvidtglas med omlagt rand, uden standflade. Fundet i hyttetomten Albæk i Vendsyssel. H. 5,2 tv. 10,5 cm.

Fig. 19.2. Skål af hvidtglas i fod af sølv. Montagens tovsnoning og løvefigurer er udført i typisk renæssancestil. H.7,2 tv. 10,5 cm. Peder Munks samling. Karin Munk foto

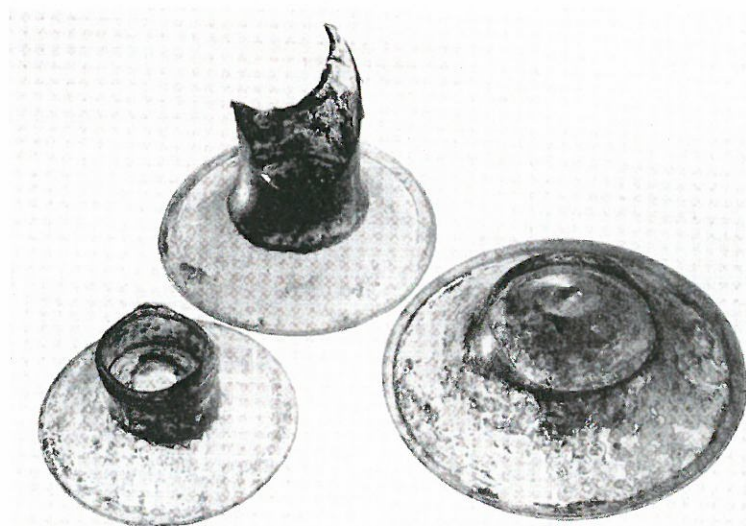

Fig.9.1. Tre fødder af stangenglas. Satsen ret lys, men forurenset af at have ligget i slagger. Fundet i højre værksted i Hyttekær. 8 - 9,5 og 11,5 cm. Aalborg historiske Museum. Karin Munk foto

Overnævnte tekst og foto er fra DANSK GLAS i Renæssancetid 1550-1650

Referat af klubaften 9. november 2005.

Fremmødet var forholdsvis beskedent, og det var faktisk synd for dem, der havde valgt at blive hjemme, for der kom rigtig mange spændende glas på bordet, og de blev kommenteret og diskuteret livligt.

Vi så (fig.1) en flot Aalborg-pokal, som er forsynet med en etiket, der fortæller, at den er lavet af glasmager Otto Christensen i 1904. Formen er den samme som ses på side 149 i "Glas & Mennesker". Samme medlem havde medbragt en serie glas, hvoraf det ene er Aalborg-katalogets fig. 47, mens de øvrige med lignende men lidt afvigende stilk og båndslibning er købt forskellige steder i udlandet: Sverige, Tjekkiet, Frankrig, hvilket viser, hvordan tidstypiske glastyper kopieres fra sted.

Man diskuterede, om en lille sød hund med hovedet som låg var er sukkerkuglefigur eller et blækglas, men stemningen var vist for den sidste mulighed.

I farvet glas så vi et par skønne blå sukkerkummer og (fig.2) en grøn CLOC-flaske samt en lille grøn vase, begge med samme tinbesætning i form af brombær med blade. Man har vist aldrig fundet ud af, hvem der lavede disse i 20-erne og 30-erne så moderne ting. En nyere ting var (fig.3) en trekantet likørflaske med frostet (d.v.s. limbehandlet) overflade og med tilhørende glas. I bunden kunne man ane Kastrups mærke KG i skjold.

Der var flere, der havde saltkar med, og da et af medlemmerne netop havde anskaffet (og medbragt) en amerikansk bog med 5000 saltkar, var der rig lejlighed til at få fundet ud af noget om dette emne.

Et par meget flotte (fig.4) Don Carlos-glas med slebet stilk, dekoreret med blomster og bregner og med tekst hhv. "Andreas" og "Nikoline" i fraktur tildrog sig fortjent opmærksomhed, og det samme var tilfældet med det ret sjældne porterglas med ætset motiv med gøg fra Kastrup.

En helt unik ting var et morsomt dobbeltglas med gulddekoration af Winblad. Og af andre ting kan nævnes (fig.5) et øjeglasse af rødt lustreglas, (fig.6) en kæmpe stor brudekrone, (fig.7) et Gallé-glas (fig.8) m.m.

Og som sædvanlig var der lejlighed til at kigge i bøger og kataloger og til at hygge sig med kaffe og the.

IK

Foto: Erling Vadgaard & P.S.

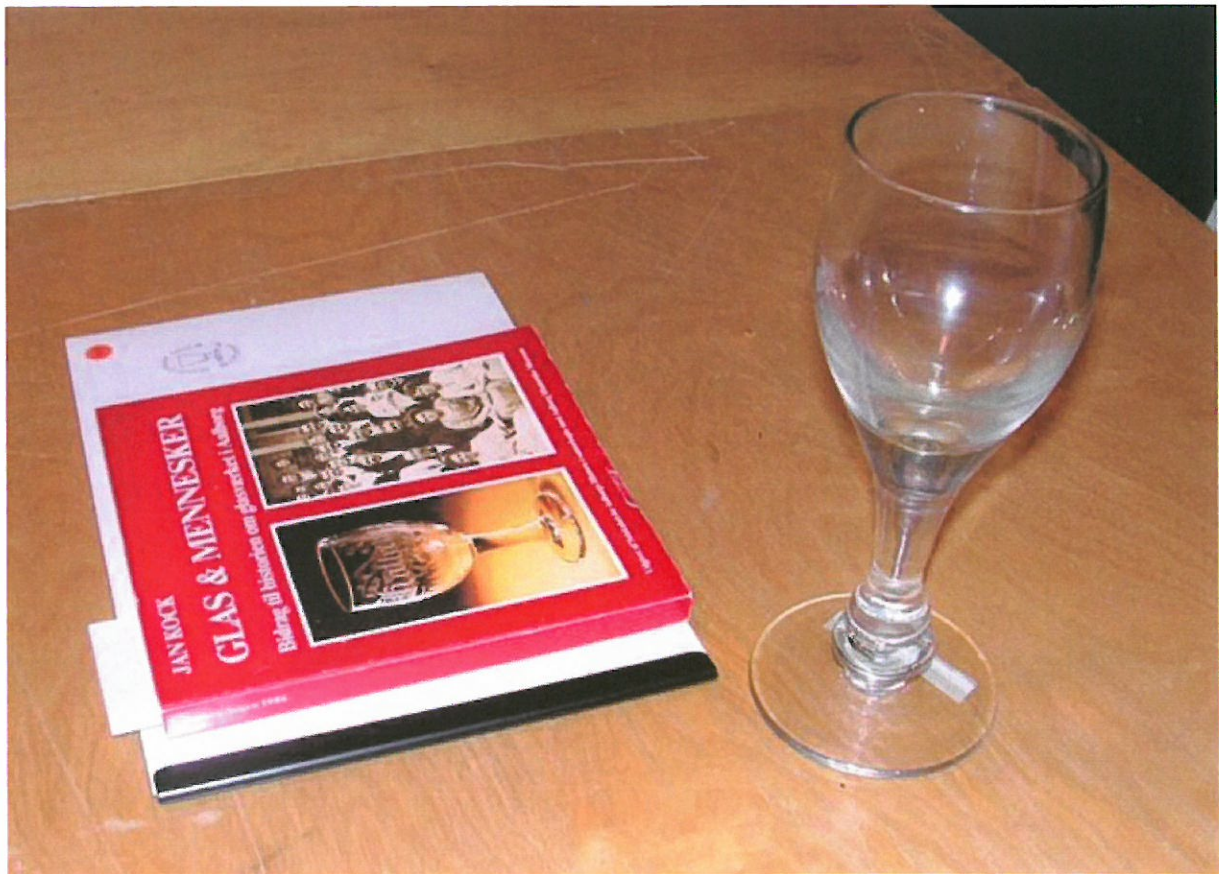

Fig. 1

Fig. 2

Fig. 3

Fig. 4

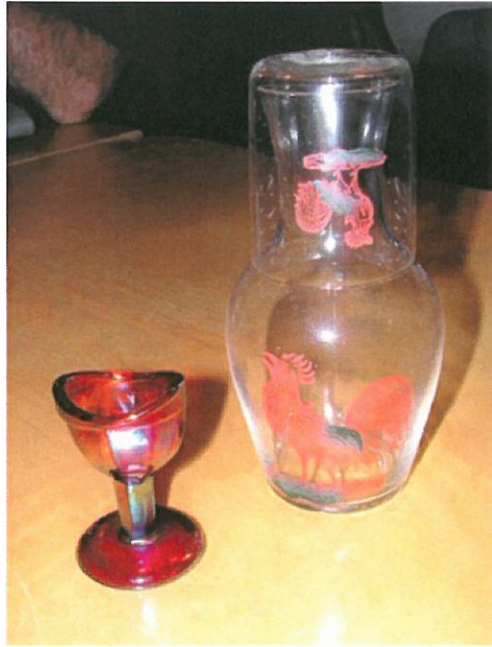

Fig. 5

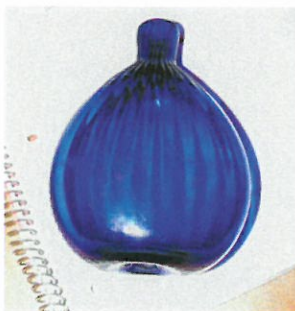
Fig. 6

Fig. 7

Fig. 8 m.m.

Klubaften 09.11.05

"EFTERLYSNING"

Er der nogen som har set disse flødekander (Sukkerstel No.784 & No. 829) i **kulørte**?

Kastrup Plan D. Nr.4. Sukkerstel No. 784 og Plan D. Nr. 5. Sukkerstel No. 829

iflg. Priskurant over pressede Glasvarer Januar 1895 og Oktober 1900 er det kun Sukkerstel 715, 719 og 723 som er udbudt som *kulørte*. No.784 og No. 829 er udgået af prislisten i Januar 1910

Send dit svar til GLASNYT.
På forhånd tak.